

РЕШЕНИЕ

№ 4921

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 09.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **3332** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.1 във вр.с чл.70, ал.1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Х. К., гражданин на Турция, [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № УП-В7/24.03.2021 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ РД09-В-294/11.03.2021 г.

Жалбоподателят изразява несъгласие с оспорения акт, като твърди, че административният орган не е спазил материалноправните разпоредби на закона. Оплаква се от формален подход на интервюиращия орган и незадълбочено обсъждане на бежанската му история. Изтъква, че е изложил причините, поради които е напуснал страната си, като настоява, че те са свързани със заплахи за неговия живот и сигурност. В с.з. жалбоподателят се явява лично и с пълномощника си адв.Д. поддържа жалбата и моли за отмяна на обжалвания акт.

Ответникът - интервюиращ орган при ДАБ – в с.з. чрез юк.Ч. оспорва жалбата.

Административен съд - София град, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От данните, съдържащи се в приетата като доказателства по делото административна

преписка се установява, че жалбоподателят е гражданин на Турция, [дата на раждане] в [населено място], общ.Д., Турция, турчин по народност, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение -неженен. Тъй като не е представил документи за самоличност, данните са установени от попълнена от него декларация по реда на чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ. Влязъл е нелегално в България на 13.02.2021 г.

На 11.03.2021 г. жалбоподателят е подал молба пред ДАБ, с която е поискал закрила. Това искане е било възприето от интервюиращия орган като такова за предоставяне статут на бежанец и на хуманитарен статут. На 18.03.2021 г. е проведено интервю, по време на което чужденецът е заявил, че е учил до девети клас в гимназия и че е прекъснал образованието си, защото е искал да играе футбол. За период от 15 месеца през 2009 г. и 2010 г. е отбил задължителната си военна служба и началниците са му предложили да остане в армията като професионален войник, но родителите му не са се съгласили, защото е единствен син и защото военната професия крие много опасности. След като се е уволнил от военна служба, е продължил да играе футбол и че е претърпял контузия на крака, заради която е бил принуден да се откаже. Работил е като дървосекач, риболовец и земеделец. Записал се е да учи във вечерна гимназия и до завършване на средно образование му е оставало да положи 3-4 изпита, но точно тогава е решил да замине за България. Изтъкнал е, че е напуснал Турция поради това, че след като сестра му се е разделила със съпруга си и се е върнала да живее с петте си деца в семейната къща, той постоянно се кара с баща си. Чуждият гражданин е заявил, че споровете с баща му са за това какво да е бъдещето на сестра му. Той е искал тя да се събере отново със съпруга си, баща му предпочита тя и племенниците му да останат в тяхната къща. В дома им няма място за всички и той предпочита да бъде постоянно на работа, вместо да си стои вкъщи и да се чувства психически потиснат. Чужденецът е споделил, че през 2015 г. е бил задържан от полицията по обвинение, че е поставил наркотици в автомобила на негов приятел. Бил е посочен от непознат човек за извършител на деянието и е прекарал 15 месеца в ареста. На съдебния процес през 2016 г. е бил признат за невинен и пуснат на свобода, а човекът, който го е посочил за извършител, впоследствие е бил задържан и обвинен за притежание на наркотици. Х. К. е посочил, че е работил на три места, като доходите му са стигали единствено да се изхранва, но не и да осигури бъдещето си, защото в Турция няма добре платена работа. В годините назад многократно е разговарял с приятели за възможността да премине в България, тъй като смята че в страната ще намери добри условия за живот и работа. В България е искал да работи в земеделието, за да има по-добри доходи и собствен дом. В Турция никъде не е намерил добро възнаграждение. Допълнил е, че съжалява заедно не е станал професионален войник, тъй като е щял да има добро и сигурно възнаграждение.

Данните от интервюто са дали основание на интервюиращия орган да постанови решение, с което е приел, че по отношение на Х. К. не са налице основанията по чл.9, ал.1, ал.6, ал.8 и тези по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и на хуманитарен статут. Изложил е съображения в този смисъл, мотивирайки извода си за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

В съдебното производство жалбоподателят даде изявление, според което има проблеми с мъжа на сестра си – имало е скандали и за да няма потърпевши, той решил да напусне дома си. Негов приятел го е превел нелегално през границата. Твърди, че на границата е бил задържан и му е нанесен побой, като е имало и опит да го

застрелят. Образувано е дело за опит за убийство в РС-гр.Е.. Получил е огнестрелна рана и е лежал в болница, за което е представил епикриза. Не е търсил закрила от турските власти, решението му да напусне Турция е било взето спонтанно, след пореден скандал в семейството.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Решение № УП-В7/24.03.2021 г. на интервюиращия орган е съобщено и връчено на жалбоподателя на 31.03.2021 г., в присъствието на преводач, а жалбата срещу това решение е постъпила в АССГ на същия ден с вх.№ УП3105 и е процесуално допустима като подадена в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ, от лице с правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен административен орган – интервюиращ орган от Държавната агенция за бежанците при МС, определен за такъв със Заповед № РД05-778/09.12.2020 г. на Председателя на ДАБ, на основание чл.48, ал.1, т.10 ЗУБ.

Решението не е нищожно поради некомпетентност на издалия го орган. По силата на чл.70, ал.1 ЗУБ срокът, в който интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, е до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца. Чужденецът е регистриран на 11.03.2021 г., което се установява от приложения регистрационен лист, и срокът за издаване на решението от интервюиращия орган е спазен.

Съдът приема, че е спазено изискването на чл.59 АПК за издаване на акта в установената от закона форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му, т.е. то не е лишено от мотиви в частта по отказа да се предостави статут на бежанец.

Неоснователно е оплакването на оспорващия за нарушение на материалния закон. Според чл.4, ал.1 ЗУБ всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на ал.3 очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

В Директива 2004/83/ЕО от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаване и правното положение на гражданите на трети държави като бежанци или като лица, които по други причини, се нуждаят от закрила, разпоредбата на чл.4 пояснява как се оценяват фактите и обстоятелствата при преценка основателност на молбата на лицето, търсещо закрила. В този смисъл административният орган, компетентен да предостави закрила на лицето, следва на първо място да установи всички относими факти със страната по произход. След съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, проведеното интервю с жалбоподателя, справка за актуалната обстановка в Турция, Съдът намира, че ответникът е оценил молбата на жалбоподателя съобразно критериите на чл.4, т.3 от Директивата. В този смисъл административният орган е

съобразил оценъчната си дейност, довела до мотивиране на постановения отказ за предоставяне на статут.

Безспорно ответникът е изследвал доводите на жалбоподателя за преследване, като е достигнал до правилен извод, че твърдяната заплаха към молителя не е свързана с неговата раса, религия, националност, принадлежност към социална група и др. За да постанови този резултат, интервюиращият орган е съобразил, че когато се преценява основателността на опасенията от преследване на един молител, не е от значение дали той действително притежава тази характеристика (чл.10, ал.2 от Директивата), щом според субекта на преследването той притежава тази характеристика.

Следва да се има предвид и че според разясненията, дадени в т.39 от Решение на СЕС по дело С-465/07, тежестта на доказване е за жалбоподателя, който твърди, че ще е засегнат живота му ако се върне в страната по произход. В този смисъл и като приема справката за достоверна и обективна относно актуалната ситуация в Турция, Съдът намира, че жалбоподателят не доказва да е засегнат поради присъщи на личното му положение елементи. За да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателя, следва да е налице изключително висока степен на насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидирана закрила и според скалата на доказване по т.39 от същото решение. В този смисъл с оглед факта, че ситуацията в Турция е изяснена от справката по делото, Съдът намира, че в страната на молителя насилието не е в такава степен, че ако се върне там, е вероятно той да бъде убит.

Тъй като жалбоподателят е гражданин на трета държава, то за правното му положение е приложима общата политика в областта на убежището, развивана от ЕС, съгласно чл.78, § 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Разпоредбата на чл.18 от Хартата за основните права, която е част от правото на ЕС, също визира правото на убежище като основно право на човека. Текстът на тази разпоредба се основава на чл.63 от Договора за ЕО, заменен с чл.78 ДФЕС, който налага на Съюза да спазва Женевската конвенция за статута на бежанците. Това правно положение е в съответствие с Протокола относно правото на убежище, приложен към Договорите. Приложим в случая ще бъде и чл.51 от Хартата, защото българският съд в случая прилага освен ЗУБ и Директива 2004/83/ЕО в текстовете посочени по-горе.

Съгласно националното право (чл.8 ЗУБ) статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, социална група, изразява политическо мнение или изповядва политическо убеждение които са основа на преследването, като е достатъчно органът осъществяващ преследването да смята, че е налице такава принадлежност. Цитираната норма от ЗУБ ясно очертава фактическите основания на закрилата и обосновано на доказателствата по делото Съдът е приел, че се налага изясняване на обстоятелствата за осъществяването ѝ.

С разпоредителното заседание Съдът указва на жалбоподателя, че носи доказателствената тежест да установи конкретно, че спрямо него са налице основанията по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, в случай че основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея; както и наличие на основанията по чл.9, ал.1 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут - в случай, че твърди, че е принуден да напусне или да остане извън държавата

си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съдът намира, че отказът да се признае на жалбоподателя статут на бежанец е правилен, тъй като доказателствата не сочат на извод, че той изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение. Това чужденецът е заявил и в интервюто пред ДАБ. Анализът на изложената от него бежанска история налага извода, че причините за напускане на страната му на произход са изцяло битови и като такива стоят извън предметния обхват на ЗУБ. Чужденецът е изтъкнал желанието си да премине в България, тъй като е смятал, че в страната ще намери добри условия за живот и работа, да има по-добри доходи и собствен дом, докато в Турция никъде не е намерил добро възнаграждение. Доходите му са стигали единствено да се изхранва, но не и да осигури бъдещето си. Напуснал е страната си на произход поради спор от битов характер. Чуждият гражданин не е подал молбата си за закрила веднага при навлизането си в РБългария, а това е станало близо месец дни след пристигането му в страната.

Макар да се доказва по делото, че жалбоподателят е получил огнестрелна рана, за което е бил опериран, обстоятелствата във връзка с получаването ѝ не са изяснени, това предстои да се установи с решението на РС-гр.Е.. Но те не могат да доведат до извод за необходимост от предоставяне статут на бежанец, тъй като не са настъпили в страната на произход на чуждестранния гражданин.

В обстоятелствената част на решението са цитирани факти и обстоятелства от бежанската история на жалбоподателя, които са анализирани, и въз основа на които административният орган е направил правилна преценка, че са неоснователни. Няма данни жалбоподателят да е потърсил в страната си защита във връзка с твърденията му за получавани заплахи от бившия съпруг на сестра му. Освен това решението му да напусне Турция е било взето спонтанно, след пореден скандал в семейството. Изложеното мотивира Съда да приеме, че бежанската история е неотнормима от гледна точка на търсената и отказана международна закрила. Събраните в съдебното производство доказателства, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат, че жалбоподателят е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл.8, ал.1 ЗУБ.

Чужденецът не е изтъкнал релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване. Той изрично е заявявал, че не е имал проблеми с официалните власти или с групировка, която държавата не желае, или не може да контролира, нито с етническата и религиозната си принадлежност.

Съдът приема, че не е нарушена нормата на чл.9 ЗУБ с непредоставяне и хуманитарен статут на жалбоподателя. Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя, на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

С посочено по-горе решение СЕС е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в" във вр.с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО за установяването на минимални стандарти относно условията, на които трябва да отговарят гражданите на трети страни или лицата без гражданство, за да могат да кандидатстват за статут на бежанец, или на лицата, които по други причини имат нужда от международна закрила, и относно съдържанието на предоставената закрила, а именно: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; 2. съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

От справката за положението в Турция е видно, че в страната не е налице военен конфликт, както и насилие, което да е достигнало изключителна степен, което е и ноторно известно за Съда и за страните по делото. От същите не може да се направи извод за ситуация, която да се причисли като въоръжен конфликт и безогледно насилие. В Турция има случаи на нарушаване правата на конкретни активисти и привърженици на опозиционни кюрдски партии, но не са налице данни, предполагащи Х. К. да бъде причислен към тази група лица. Същевременно оспорваният не е представил доказателства и не излага конкретни твърдения, че е бил лично засегнат с оглед специфични за него лични обстоятелства и предвид обстановката в страната по произход.

Тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства, а реалната опасност от тежки посегателства може да се основава на събития, настъпили след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи закрила - чл.9, ал.2 и ал.3 ЗУБ. Такива обстоятелства в случая не се установяват. Цитираните разпоредби са приети с цел да съответстват на Директива 2004/83/ЕО. Следва да се посочи, че наличието на нестабилност и инциденти в страната по произход, при липсата на данни за лично засягане, не представлява самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен статут. В Турция не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт и няма основания за прилагане на субсидиарна закрила.

При горните съображения Съдът приема, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, като с оглед на проверката, която извършва по чл.146 АПК, намира, че същото е постановено от компетентен орган, в предвидената от закона писмена форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Това прави жалбата неоснователна и тя следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл.85, ал.1, ал.4 от Закона за убежището и бежанците, Административен съд - София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. К., гражданин на Турция, [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № УП-В7/24.03.2021 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ РД09-В-294/11.03.2021 г. Решението е окончателно.

СЪДИЯ: